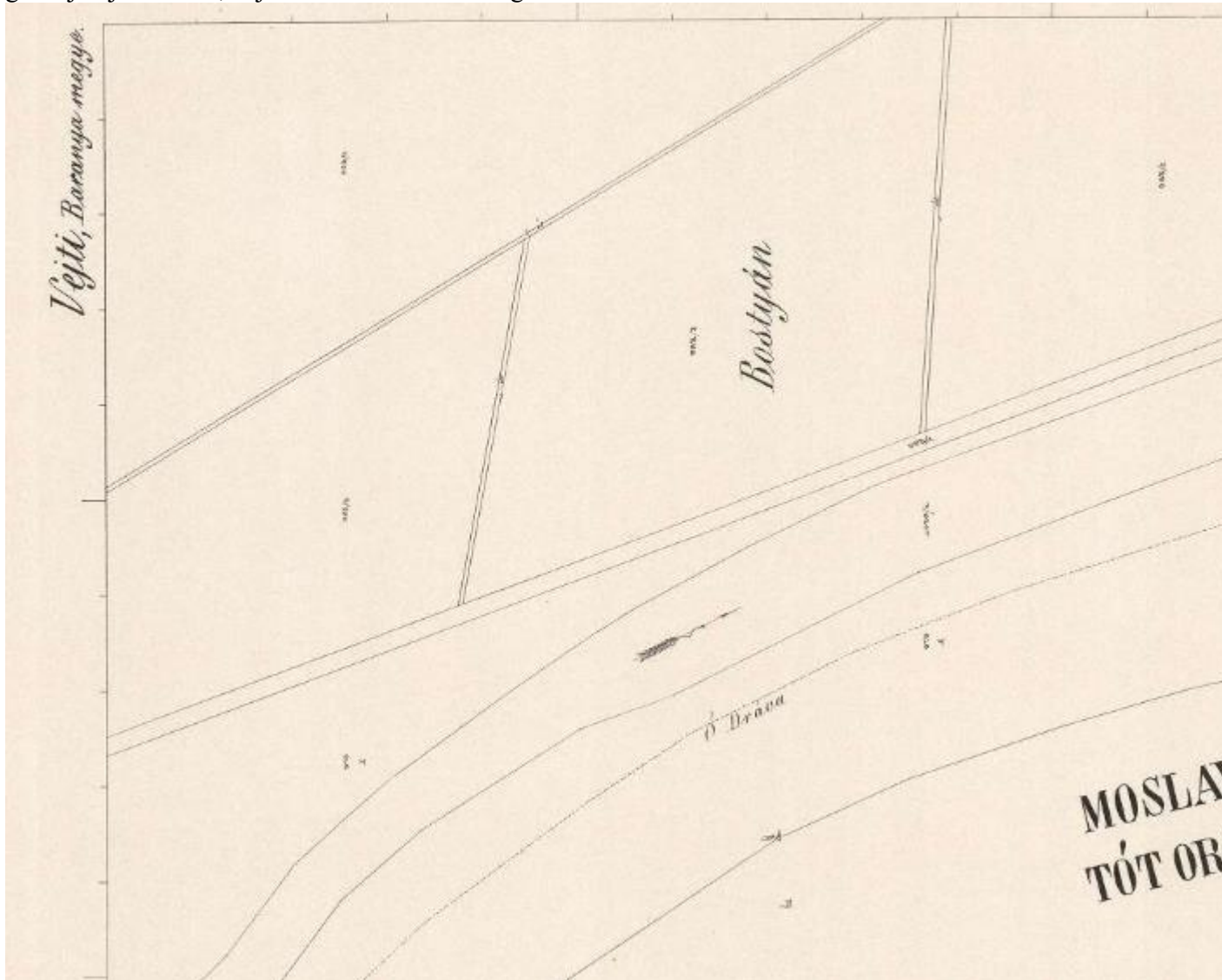

Megsárgult újságlapok, azaz ahogyan a régi öreges látták... (hajóvontatás, Rév-csárda, betyárok)

A hatvanas években még a régi öreges szinte egy másik világról meséltek, aminek már csak kopottas emléke tűnik fel néha-néha egy régi történetben. Hogy miként is volt a hajóvontatás a Dráván? A legöregebb zalántai (1961-ben) még meséli, hogy a vasútépítésen is dolgozott és majd népdalokat gyűjtött, bepillantunk a Rév-csárda fénykorába is.

Dráva menti szöttek....

Oldon születtem – mesélte **Sós Pali bácsi**. Itt van a Dráva mellett néhány faluval odébb, de itt nevelkedtem **Drávpalkonyán**. Itt gyermekeskedtem, hajót húztam, kubikoltam, majd amikor gőzhajók jártak már, hajósnak mentem a dunai gőzösökre.

– És most öregségére mivel foglalkozik?

– Tagja vagyok a helybeli halászbrigádnak. Tehát visszatértem mint a Drávához. Ahonnét elindultam, és ahová legtöbb emlékem fűződik. Ilyen emlékem az utolsó, **kővel megrakott hajóvontatása**. Huszonnégyen álltunk rá a nagykötélre, rácsatoltuk mellünkre, aztán a kuktás, aki egyben bandagazda is volt, elkiáltotta magát: Hipp, hopp, herpá hopp... Először csak ingattuk a

hajót, lábunkkal vertük a taktust, majd apró, később hosszabb lépésekkel elindultunk...Amikor már nagyon fáradtak voltunk, énekelni kezdtünk. Onnan alól jön egy hajó, húzza aztat harminchat ló... Dráva-menti utunk legközelebbi állomása **Vejtí** község. Három szomszédos falu egyesített termelőségvetkezetének műhelyében találkoztunk **Hock bácsival, a Dráva-menti Rév-csárda egykori tulajdonosával**. Nyolcvankétéves öregember, de még kijár a földjére kukoricát kapálni, és amikor a Révcsárda felől érdeklődünk, felcsillanó szemmel meséli:

– Az volt ám valamikor a híres csárda! Vejtitől kezdve egészen Pécsig ide jártak mulatni a legények, meg az uraságok is. Volt 233 székünk, több mint 40 háromszemélyes padunk és 46 terített asztalunk. Előfordult, hogy be sem fértek a vendégek, annyi nép jött össze!

– Miért szerették annyira a Rév-csárdát?

Huncut mosoly jelenik meg az arcán, amikor felel:

– mert kiránduló hely volt. Szólt a zene, a Dráva közel volt, lehetett fürdeni. Fürdés után a test megtisztult, ilyenkor aztán bementek a fiatalok az erdőbe, a fűzfák pedig hallgattak...

Nagy nevetés a válasz Hock bácsi szavaira, aki sokat tud még mesélni, milyen forgalmat bonyolított le a rév-átkelés, különösen vásárok alkalmával, meg hogy mennyiszert kellett lóvá tenni a pandúrokat, akik a környéken tanyázó betyárokat keresték.

Emlékszik a betyárookra Bencze János bácsi, a legöregebb zalátai lakos is. Pakó Jancsi kedvelt tartózkodási helye – úgy mondják – az endrőci erdő volt. Bergán Jancsi és Seta Pista a Drávamenti községeket: Drávafokot, Bogdását látogatta. A rabolt nyáját a Dráva felé terelték. A disznókat, szarvasmarhákat, juhokat kompon, a lovakat úsztatással csempészték át Szlavóniába, hogy aztán odaát értékesítsék.

Bencze bácsi egyébként egész fiatalságát a Dráva mentén töltötte.

– Ott **dolgoztam a vasút építésekor, de még többet halásztam, vadásztam.** Mindenre, ami gyűtt
– meséli. – Ózre, nyúlra, fácánra, récére.
– Akkoriban szabad volt ott vadászni? – kérdeztük.
Elneveti magát:

– Hát szabad volt a rapsicnak vadászni? Nem parancsolt nekem senki. Nagyobb vadászterületem volt, mint a grófnak! Mert neki csak a zalátai, meg a vertikéi határban volt szabad vadászni, lefelé, a nagyerdei határban már nem parancsolt. De én ott is vadásztam!

Zalátán él Döme József is, aki már évtizedek óta szenvedélyesen gyűjti az ormánsági dalokat.

– 1930-ban kezdtem hozzá ehhez a munkához, amikor ellátogatott a faluban élő rokonaihoz **Ádám Jenő zeneakadémiai professzor**. (Czere Horváth János zalátai tiszteletes rokona volt, felesége H. Várady Ilona magyar nótáinak fő kritikusa és segítője – a szerk. Előadást tartott, én meg éneklek. Akkor kért bennünket, hogy ne hagyjuk elkallódnia az ormánsági dalokat, hanem gyűjtsük össze. Azóta 237 dalt gyűjtöttem, legnagyobb segítségem édesanyám volt. De jártam házról-házra és nótára igyekeztem bírni az öregeket. Az összegyűjtött anyagot bemutattam Kodály Zoltánnak is, 1957 májusában pedig itt jártak a Zeneakadémiáról tanárok, neki átadtam a dalaimat.

Az öregek elbeszélései és a régi dalok a múltat idézik. De aki ma járja e táj falvait, könnyen felismerheti a megváltozott életet....

https://ormansagihistoria.blog.hu/2018/08/30/ahogyan_a_regi_oregek_lattak_hajovontatas_rev-csarda_betyarok